

“Benim Çocuğum” bir belgeselden daha öte...

“Koskoca dünyaya benim çocuğumu mu sığdıramadılar?” 2010 yılında Bursa’da transseksüel olduğu için öldürülen İrem Okan’ın annesine (Melek Okan) ait, filme adını veren cümle.

“Benim Çocuğum” belgeseli, homofobik ve transfobik bir toplumda ebeveyn, aile ve aktivist olmanın ne demek olduğunu yeniden tanımlayan, cesur ve ilham verici yedi anne ve babanın hikayesini anlatıyor.

“Benim Çocuğum” belgeseli, Nilüfer Kent Konseyi’nin ev sahipliğinde ve Nilüfer Lions Kulübü’nün desteğiyle Nazım Hikmet Kültür Evi’nde gösterildi. Çocuklar lezbiyen, gay, biseksüel, trans bireyler olan anne ve babaların hayat hikayesini anlatan belgeselde, muhafazakâr, homofobik, transfobik bir toplumda bir yandan aile, bir yandan da aktivist olmanın ne anlama geldiğini yeniden tanımlanıyor. Film gösterimine, hikayeleri filme konu olan aileler de katıldı.

Filmin yönetmeni Can Candan, LİSTAG’lı ailelerle tanışmasını şöyle anlatıyor: “Anne ve babalarla ilk karşılaşmam 2010 yılında, nefret cinayetine kurban giden bir trans kadının acılı annesinin sarf ettiği

‘Koskoca dünyaya benim çocuğumu sığdıramadılar’ sözlerinin akabinde bir konferansta oldu. Konferanstaki panelde çocuklar eşcinsel ve trans olan dört ebeveyn, son derece açık ve etkileyici bir şekilde kendi annelik ve babalık deneyimlerini anlatıyordu.

Yetişkin bir çocuk ve aynı zamanda bir baba olarak, gözyaşları içinde onları dinlerken, kendi benzersiz kişisel deneyimlerini anlatıyor gibi görünmelerine rağmen, aslında her insanın kendisiyle

ilişkilendirebileceği bir şey de değiştiklerini fark ettim: Bir insanın ailesi içinde ve toplumda kendi olma mücadelesi ve olduğu gibi kabul edilme ihtiyacı ve isteği.

Hemen orada bu filmi yapmak istedim çünkü hikâyeleri daha çok insan tarafından duyulmalıydı...”

Can Candan, filmi “bir aile filmi” diye tanıttıyor, çünkü en basit haliyle söylemek istersek, anneler babalar ve çocuklar hakkındaydı. Her biri lezbiyen, gey, biseksüel, travesti veya transseksüel çocukları olan bir grup anne babanın,

bu durumla yüz yüze geldiklerinde yaşadıklarını anlatıyordu. En ağır olanı, çocuklarına dair en önemli gerçeği bilmediklerini fark ettiklerinde anne ve babaların yaşadığı yabancılaşma duygusuydu. “Meğer benim sevgili oğlum, aslında benim sevgili oğlum değilmiş,” diyen bir anneyi

unutamıyorum mesela.

“Hep bir kızım olsun istemişim,” diyen babanın sesindeki acıyı da. Filmin beni en çok sarsan kısmı, ergen çocuklarının okulda yaşadıkları sorunları anlatırken anne ve babaların sessizliklerle ve gözyaşlarıyla bölünen konuşmaları oldu. Kimi çocuklar hastalanmış, kimileri okula gitmekten vazgeçmiş, bazıları

intihara kalkışmıştı. Çocuklarının ellerinden kayıp gittiğini düşünen anne ve babaların çaresizliğini hissetmemek mümkün değildi. Film gösterime girdiği ilk zamanlarda filmin, ebeveyn ve çocuk arasındaki iktidar ilişkisini yeniden tesis eden tanıdık bir “sahiplenme” hikayesi anlattığını söyleyenler oldu. Hatta doğası ve tarihi itibarıyla muhalif olan

LGBT hareketini, “aile kurumunun” muhafazakarlığı içine hapsedmeye çalışan bir film olduğu da iddia edildi. Ancak, benim izlediğim filmin bununla alakası yoktu. **Benim Çocuğum’da anlatılan, bir “sahiplenme” değil “sahip çıkma” haliydi. Anne babalar çocuklarının önünde değil yanında duruyordu.** Üstelik, hikayenin sonunda gençler muhafazakar bir aile düzeninin içine sıkışmıyor, tam tersine anneler ve babalar çocuklarının mücadelesine katılıp sokaklara dökülüyordu.

Son sözü, filmin destekçilerinden, Sosyolog akademisyen ve milletvekili Aykan Erdemir’den bir alıntıyla bitirelim; “Türkiye’deki bütün ailelerin görmesi gereken bir film. Bu filmi izleyen vekillerin daha doğru kararlar vereceklerine, vicdanlarının sesini dinleme olanağı bulacaklarına inanıyorum. Birebir görüşmelerimde dilim döndüğünce konuyu izah etmeye çalışıyorum. **Bu filmi izleyen vekillerin günü geldiğinde nefret suçları, anayasada cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği gibi konularda doğru kararı verebileceklerine inanıyorum.**”

